

seamă când crezi că voia ta sau dreptatea ta sunt după Dumnezeu. Dacă, într-adevăr, Îl iubești pe Dumnezeu, ești chemat să părăsești ceea ce crezi tu că vrea Dumnezeu și să păzești cuvântul celui care te învață după Dumnezeu. [...] Așadar, un lucru mare este să faci ceea ce ți se pare rău, periculos, greșit, dar pe care ți-l spune cel ce te învață după Dumnezeu, și nu ceea ce ești tu sigur că este voia și dreptatea lui Dumnezeu.

Oricât ai fi de atent, oamenii îți pun piedici. Fiecare va fi pentru tine o problemă dacă nu știi să fii liber. Îl vei osândi, în timp ce, în realitate, responsabilul ești tu, pentru că nu știi să te păzești. Deoarece toți ne

produc numeroase greutăți în viață, întotdeauna avem nevoie de luminare. Această luminare n-o putem câștiga în legăturile noastre cu oamenii. În întâlnirile noastre ne exprimăm trăirile noastre, bucuria, pacea, luminarea, sfințenia noastră. Dar toate acestea le dobândim în tăcere, la rugăciune, prin legătura noastră cu Dumnezeu în chilia noastră. Nimeni nu ajunge sfânt din legăturile sale cu oamenii. Numai chinuri, necazuri, dureri poți să ai de la ceilalți, pentru care poți cere de la Dumnezeu o plată. Dar se sfințește și sapă o temelie adâncă în existența sa cel care își trăiește rugăciunile sale în clipele sale de singurătate.

Sursa: Arhim. Emilianos Simonopetrul, „Cuvinte Ascetice – Tâlcuire la Avva Isaia”, Ed. Sfântul Nectarie, Arad, 2010)

PROGRAMUL LITURGIC

- **Luni: 09 iunie** / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Sfânta Treime*
- **Vineri: 13 iunie** / 18:00 – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă: 14 iunie** / 18:00 – Vecernia
- **Duminică: 15 iunie** / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților)*
→ *Lăsatul secului pentru Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Moartea păcătoșilor este cumplită.” – (Psalmul 33, 20)
„Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.”
(Psalmul 115, 8)

♦ Nr. 75 / 08 iunie 2014 ♦

ARHIM. EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

O singură grijă este îngăduită credinciosului, omului lui Dumnezeu: grija pentru păcatul lui. Orice altă grijă, chiar dacă este încununată de grija pentru „gloria lui Dumnezeu” – expresie și idee a Apusului – chiar dacă este, chipurile, pentru iubirea de Dumnezeu sau ceilalți, este mincinoasă. Este o chinuală și o „îndelungare de zile” încoace și încolo în lumea aceasta.

Nu mă îndoiesc, zice avva Isaia, că prin spovedania pe care o faci vine harul lui Dumnezeu, prin care preotul cere ca Dumnezeu să-ți ierte păcatul. Dar aceasta nu înseamnă că

păcatul s-a șters, ci doar a încetat vinovăția pentru el. Înlăuntrul tău încă există rădăcina și puterea păcatului, pofta și plăcerea păcatului, iubirea și îmbrățișarea păcatului. Iertarea pe care ai luat-o la spovedanie, nu numai că nu trebuie să te odihnească, ci cu atât mai mult trebuie să te facă să te îngrijești, pentru că s-ar putea ca, deși ai primit mult har, să-l risipești și să nu conștientizezi frica pe care trebuie să o ai înaintea lui Dumnezeu și cât de mult ai păcătuit înaintea Lui.

Oricât mi-aș întinde dorința mea, virtutea mea, dragostea mea și orice alt lucru bun ar exista înlăuntrul meu, acestea nu ajung până la Domnul ca să spun: „Doamne, îmi ești dator!”. Orice aș face este un nimic. Gândește-te că ai ceva în mână și că-l arunci vrând să ajungă până la cer. Cine te vede va râde, pentru că lucrul acela nu ajunge nici până la acoperișul mănăstirii, darămite să ajungă până la cer! Și totuși, când ești naiv, crezi că reușești ceva mare. Așa suntem noi, oamenii, în mod obligatoriu. Nu ne dăm seama că nu putem face absolut nimic. Toată virtutea noastră și toată dreptatea noastră nu trece nici mai sus de capul nostru. Adică nu

suntem decât niște ființe nevrednice, înrobite păcatului, pe care l-am ales noi singuri și, de aceea, întotdeauna „*ce nu voim, aceea facem*” (Rom. 7,16). [...] Dacă deci credem că Dumnezeu este Dumnezeul nostru, trebuie să simțim că nu El ne este dator pentru ceea ce facem, ci noi. Noi avem datorii și cerem să ni le șteargă. Omul care nu stă ca păcătos și ca neputincios înaintea lui Dumnezeu nu va putea niciodată să pipăie sfințenia Lui. [...] Este ridicol să cred că fac ceva pentru a-I oferi lui Dumnezeu bunătățile mele. Râde atunci Domnul, după cum râdem noi de un copil mic, care crede că a făcut ceva sau crede că poate să facă ceva. Domnul nu așteaptă nimic de la noi decât să aruncăm sabia noastră, păcatul nostru. Pe acesta vrea să-l părăsim ca să nu-l mai fim potrivnici.

Bine, va zice cineva, eu nu voi învăța pe aproapele meu, dar când vine el la mine și mă ispitește, mai ales cu ispita cea mai mare, cerându-mi să-l învăț, să-i spun ce trebuie să facă pentru a se mântui, pot eu atunci să fiu indiferent? Nu ar fi aceasta o lipsă de dragoste? Înfricoșătoare ispită! Fiecare ispită, chiar și cea mai mare și mai puternică, în realitate

este un imbold dat tuturor patimilor lăuntrice. Dar această ispită urnește și patima cea mai rea, leul pe care nimeni nu-l poate lega, taurul pe care nimeni nu-l poate îmblânzi, adică egoismul omului care-l face să creadă că este ceva. Dar în clipa în care va simți că este ceva, a căzut. Și de aceea Iacov, fratele Domnului, zice: „*Nu vă faceți învățători!*” (Iac. 3,19). Altceva este să te cheme Dumnezeu cu stăruință și insistență a te face învățător, și altceva dacă te faci cu de la sine putere învățător al altuia, numai pentru că ai, chipurile, cutare mărturie sau nevoie sau preferință. [...] Dacă-ți cere cineva sfatul, încearcă să eviți dificultatea situației, spunându-i ceva simplu. Lucrul de care trebuie să te ferești este să nu-i dai lecții, crezându-te în stare a-l ajuta. Spune-i ceva, de vreme ce cere și insistă, dar oprește-te aici. [...] Spune-i ceva, dar să știi că îndată ce ai vorbit, ți-ai dat sufletul tău spre moarte. Să nu ai impresia că cele pe care le faci, în cele din urmă, te vor înnobila sau că sunt o virtute sau un drept al tău, pentru că, băgându-te în viața altuia, învățându-l, cerându-i să facă asta sau aia, îți dai sufletul spre moarte. Este ca și cum te-ai sinucide de vreme ce unul este Învățătorul, Hristos (Mt. 23, 8). [...] De aceea, vorbește-i în libertate, când îți cere sfatul, spune-i părerea ta, dar lasă-l

liber, pentru că omul face numai ceea ce vrea. E o minciună să creadă cineva că poate să-l îndrepte pe altul cu învățătura sa. Omul este cel mai mare revoluționar și devine cel mai mare răzvrătit când simte că vrea ceva înlăuntrul lui și tu îl împiedici. Așadar, ceea ce vei încerca să faci este să-i amintești de libertatea lui, de pușca ce se află înlăuntrul lui, și care foarte probabil că este îndreptată către el însuși. Folosește-ți libertatea în mod drept, iar cuvântul pe care poți să-l dai cui îți cere sfatul să fie scurt. Când însă vezi că nu merge bine sau că este un om rău, nu-i mai spune nimic. Numai când te duce într-o ispită de moarte, spune-i ceva, dar și atunci lasă-l liber, după cum crede.

Dacă omul poate să facă ceva mare în viața lui, atunci aceasta este: să-și lase voia sa, dreptatea sa, orice simțire despre sine însuși și, mai ales, să lepede ideea că este îndreptățit de altul. De exemplu, ești îndreptățit ca să fii cinstit, iubit, ajutat, să ți se îngăduie să șezi în locul convenit, să fii recunoscut. Lucrul care te îndreptățește, ceea ce aștepti de la alții, aceea să lași și, în plus, voia ta. Aceste două lucruri sunt cea mai mare reușită pe care poți s-o realizezi în viața ta, mai cu